

8- Truyện Hai Vị Phạm Chí Tranh Cãi Về Như Lai

Một thuở nọ, Đức Phật ngự tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có hai vị Phạm chí một người tin sâu Phật pháp, thường nói về các công đức của Như Lai, rằng Ngài là Đấng Trung Tôn bậc nhất trong ba cõi. Vị Phạm chí thứ hai thì bị vướng mắc tà kiến sâu nặng, nói rằng đệ tử của giáo chủ sáu phái ngoại đạo là bậc nhất, không ai sánh bằng.

Cứ rối rắm như thế, nên họ tranh cãi nhau mãi. Khi tin này đến tai vua Ba-tư-nặc, vua cho mời hai Phạm chí đến hỏi lý do tại sao có sự tranh cãi. Vị Phạm chí kính tin ngoại đạo nói:

–Ngài Phú-lâu-na... mà tôi thờ phụng thật sự có thần lực hơn hẳn Sa-môn Cù-đàm kia.

Vua lại hỏi vị Phạm chí có tâm kính tin Phật:

–Sa-môn Cù-đàm, mà ông thờ phụng có thần lực gì không?

Phạm chí đáp:

–Sa-môn Cù-đàm mà tôi thờ phụng có thần lực không ai sánh bằng.

Sau khi nghe hai vị Phạm chí nói, vua Ba-tư-nặc bảo hai vị rằng:

–Các khanh mỗi người đều tự khen ngợi vị Thiên thần mà mình thờ phụng là bậc nhất, trong bảy ngày nữa ta sẽ vì các khanh triệu trăm ngàn vạn dân chúng đến tại một sân trống để xem sự thần nghiệm. Vậy các khanh hãy tự mình đốt hương, rải hoa, rưới nước rồi thỉnh thầy mình đến trong hội để cúng dường.

Nghe vua nói, hai Phạm chí cùng chấp nhận. Đến ngày thứ bảy, vua ra sắc lệnh cho dân chúng nhóm họp. Hai Phạm chí đứng trước đám đông, mỗi vị đều phát lời thệ nguyện. Vị Phạm chí kính tin Phú-lâu-na... liền cầm hương hoa và tịnh thủy đứng trước mọi người cầu nguyện:

–Nếu ngài Phú-lâu-na..., bậc mà tôi thờ phụng thật có thần lực xin hãy làm cho hương hoa và tịnh thủy này nương hư không đến chỗ thầy tôi, để thầy biết sự cầu nguyện của tôi mà đến trong hội này; còn nếu ngài không có thần lực thì hương hoa và tịnh thủy không bay đi được. Cầu nguyện rồi, vị Phạm chí tin Phú-lâu-na tung hương hoa và tịnh thủy. Nhưng các thứ ấy đều rơi xuống đất, nằm yên tại chỗ.

Mọi người thấy không có linh nghiệm, đều cho rằng:

–Phú-lâu-na... thật sự không có thần lực gì, chỉ thọ nhận sự cúng dường của chúng tôi và nhân dân trong nước, một cách luống uổng.

Sau khi mọi người nói như vậy, vị Phạm chí có tâm kính tin Phật cũng tung hương hoa và tịnh thủy lên hư không, rồi phát lời thệ nguyện:

–Nếu Như Lai thật sự có thần lực, thì xin khiến cho các hoa có mùi thơm và tịnh thủy mà tôi rải này bay đến chỗ Ngài, Ngài cũng biết tâm con mà đến trong hội này.

Phạm chí vừa nói dứt lời, liền tung hương hoa và tịnh thủy lên thật xa, khói hương bay tỏa khắp thành Xá-vệ; các hoa được tung lên hư không liền biến thành lọng hoa, che phía trên Như Lai và theo từng bước chân Ngài đi, đứng, lọng hoa cũng theo che chở không rời; còn nước tịnh thủy thì như lưu ly từ xa tung rải trên đất trước mặt Thế Tôn.

Lúc ấy Đức Thế Tôn liền hiện ra trước mặt mọi người.

Bấy giờ, mọi người thấy sự biến hóa như vậy đều khen là việc chưa từng có; họ càng sinh kính tin và không còn thờ phụng các ngoại đạo.

Bấy giờ lời nguyện của Phạm chí kia đã thành tựu, Phạm chí liền nắm vốc sát đất,

phát thệ nguyện rộng lớn:

–Với tất cả công đức đốt hương, rải hoa, vẩy tịnh thủy này, con nguyện đời vị lai nếu có chúng sinh mù tối, con sẽ làm cho họ được mắt sáng; chúng sinh không nơi nương tựa, con nguyện làm nơi nương tựa; chúng sinh không ai cứu giúp, con nguyện sẽ cứu giúp họ; chúng sinh chưa giải thoát, con sẽ giúp họ được giải thoát; chúng sinh chưa vào Niết-bàn, con sẽ giúp họ vào Niết-bàn.

Phạm chí phát nguyện xong, Đức Phật mỉm cười. Từ khuôn mặt Phật phát ra ánh sáng năm màu, ánh sáng này nhiều quanh Đức Phật ba vòng, rồi trở lại nhập vào đỉnh Đức Phật.

Bấy giờ, Tôn giả A-nan bước ra bạch Đức Phật:

–Như Lai là Bạc đáng tôn trọng, Ngài không mỉm cười một cách vô cớ, vậy có việc gì khiến cho Như Lai mỉm cười như vậy? Cúi mong Thế Tôn giải thích cho chúng con được biết.

Đức Phật hỏi A-nan:

–Nay, ông có thấy vị đại Phạm chí kia dùng hương hoa và tịnh thủy cúng dường Ta không?

A-nan bạch Phật:

–Vâng. Bạch Thế Tôn, con có thấy.

Đức Phật dạy:

–Đời vị lai, trải qua ba a-tăng-kỳ kiếp nữa, vị đại Phạm chí ấy sẽ được thành Phật hiệu là Bất Động, độ thoát chúng sinh không có hạn lượng. Vì vậy nên Ta mỉm cười.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M